

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנִי פְּרֻשֶׁת תְּרוּמָה ג' אָדָר א', ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֵן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁנִי

אֲתָמוּל לְמַדְנֵנוּ כִּי־צַד הַכִּינֵנוּ אֶת הָאָרוֹן. הַיּוֹם נִלְמַד כִּי־צַד הַכִּינֵנוּ אֶת הַמִּכְסָה שְׁלוֹ – הַכַּפֹּרֶת וְכִי־צַד לְהַכִּין אֶת הַשְּׁלַחַן הַמִּיָּחָד עֶבֶר 12 לַחֶם הַפָּנִים שֶׁעָמְדוּ עָלָיו בַּמִּשְׁכָּן.

הַיּוֹם לּוֹמְדִים עַל הַמִּכְסָה שֶׁל הָאָרוֹן שֶׁנִּקְרָא כַּפֹּרֶת. הַכַּפֹּרֶת נַעֲשְׂתָה מִגֹּשֶׁשׁ זָהָב עֶבֶה וְהִיְתָה אֶפְלוּ כַּבֵּדָה מִכַּדֵי שְׁאֵדָם אֶחָד יָרִים אוֹתָהּ בְּעֶצְמוֹ. עַל הַכַּפֹּרֶת צְרִיכִים לִהְיוֹת כְּרוּבִים שֶׁנִּרְאִים כְּמוֹ מַלְאָכִים עִם פָּנִים שֶׁל יֶלֶד וְיֶלְדָה. הַפָּנִים שֶׁלָּהֶם יִהְיוּ מִפָּנִים אֶחָד כְּלָפֵי הַשְּׁנִי, וְהַכְּנָפִים יִסּוּכְכוּ עַל הַכַּפֹּרֶת.

בְּעֵשִׂית הַכַּפֹּרֶת, אֵין לְהַכִּין שְׁנֵי כְּרוּבִים וְאֵז לְחַבֵּר אוֹתָם לַכַּפֹּרֶת, אֶלָּא יֵשׁ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּגוֹשׁ אֶחָד – מִקְשָׁה אַחַת זָהָב, לְהַכִּין אֶת הַכַּפֹּרֶת עִם הַכְּרוּבִים יַחַד. ה' יְדַבֵּר אֶל מֹשֶׁה מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גַּם צְרִיכִים לְהַכִּין שְׁלַחַן – שְׁלַחַן מִיָּחָד עֶבֶר הַמִּשְׁכָּן. הוּא צָרִיךְ לְהַעֲשׂוֹת מְעַצֵּי שְׁטִים וְלִהְיוֹת מְצֻפָּה זָהָב. צְרִיכִים לִהְיוֹת בּוֹ "מִדְּפִים" כְּדֵי לְשַׁמּוֹר עַל 12 לַחֶם הַפָּנִים. הַצּוּרָה שֶׁל לַחֶם הַפָּנִים נִרְאָתָה כְּאִלוֹ שְׁנֵי הַצְּדָדִים מִתְּבוֹנְנִים הָאֶחָד כְּלָפֵי הַשְּׁנִי (לַחֶם הַפָּנִים גַּם לֹא הָיָה חֲמִץ).

אִף פְּעַם אֲסוּר לְהַשְׁאִיר אֶת הַשְּׁלַחַן רֵיק – כָּל שְׁבוּעַ הַנִּיחוּ בּוֹ סִדְרָה חֲדָשָׁה שֶׁל לַחֶם הַפָּנִים מִיָּד אַחֲרָי שֶׁהוֹצִיאוּ אֶת הַלֶּחֶם מִהַשְּׁבוּעַ הַקּוֹדֵם.

תְּהַלִּים / יוֹם ג' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים י"ח – כ"ב

בְּפָרָק כ"ב אֶחָד מֵהַפְּרָקִים בְּתֵהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם, נֶאֱמַר שֶׁלִּיהוּדִים יֵשׁ בְּטַחֵן בְּה'. אִם יִשְׁנָה בְּעֵינָהּ, אָנוּ זּוֹעֵקִים לָהּ וְהוּא מְצִיל אוֹתָנוּ: "בְּךָ בְּטַחֵן אֲבוֹתֵינוּ..." (הָאֵם אַתֶּם מְכִירִים אֶת הַנְּגוּן עַל הַמְּלִים הָאֵלֶּה?)

צְדִיק גְּדוֹל בְּשֵׁם רַבִּינוּ בְּחַיִּי, כְּתַב סֵפֶר הַמְּלַמֵּד אֶת הַיְהוּדִים כִּי־צַד לְעִבּוֹד אֶת ה'. הַסֵּפֶר נִקְרָא "חֻבֹּת הַלְּבָבוֹת". אֶחָד הַחֲלָקִים הַיְדוּעִים יוֹתֵר נִקְרָא "שַׁעַר הַבְּטַחֵן". הַסֵּפֶר מְלַמֵּד כִּי־צַד כָּל יְהוּדִי יִכּוֹל לְבָטֵחַ בְּה', זֶה לֹא מְשֻׁהוּ שֶׁתָּמִיד קָל לְבַצּוֹעַ- אָדָם צָרִיךְ לְעִבּוֹד חֲזָק עַל מִדַּת הַבְּטַחֵן שֶׁלוֹ בְּה'. הַרְבֵּי אָמַר לְהַרְבֵּה אֲנָשִׁים לְלַמֵּד אֶת הַחֲלָק הַזֶּה שֶׁל הַסֵּפֶר כְּדֵי שֶׁהֵם יִלְמְדוּ כִּי־צַד לְחַזֵּק אֶת מִדַּת הַבְּטַחֵן שֶׁלָּהֶם.

הרבי מלמד אותנו שבטחון בה' כרוך במאמץ רב מצדנו וזו מצוה גדולה. אדם שיש לו את הבטחון הראוי בה', יכול אפילו לקבל ברכות שלא היו ראויות לו! הבטחון החזק שלו יכול להשלים ולכפר על דברים שהוא לא עשה כראוי בעבר. כעת, בזכות הבטחון, הוא יזכה לאותם הברכות.

תניא / לקוטי אמרים פרק כ"ז (ג' אדר א' שנה מעברת)

על מנת שנוכל לנצח את היצר הרע עלינו לנהג בזריזות ובחיות, שהם ההפך ממדת העצלות. כאשר אנשים שמחים, הם מתנהגים בזריזות. כאשר הם עצובים, הם נוהגים בעצלות.

אחד הדברים שעלולים לגרום לאדם לעצבות הוא להרגיש רע עם עצמו. הוא יכול לחוש כך היות ולעתים הוא חושב על דברים לא ראויים או רוצה דברים שאינם מהקדושה. לדגמה, אדם שהולך ברחוב ומנסה למצוא את הדרך לבית חברו. הוא מחפש את שלטי הרחוב, ופתאום רואה תמונה לא צנועה או שומע מישהו מדבר דבור אסור. יתכן והוא יחשב "אה, זה נשמע טוב". כמובן שבאופן מידי הוא עוצר את עצמו מלחשב על כך, כיון שמחשבה על דבר אסור יכולה להפריד את האדם מה' חס ושלום. אבל זה עדין יצער אותו. הוא יחשב "איזה מין אדם אני, שרוצה דבר אסור? במקום לחשב דברי תורה, עלי למנוע מעצמי לחשב על עברות נוראיות!".

בימים הקודמים למד אותנו האדמו"ר הזקן כיצד נוכל להיות תמיד בשמחה, אם ישנה אפשרות לתת הרבה כסף לצדקה, לעזור לזקנה לחצות את הכביש או לומר הרבה תהלים בשבת מברכים, איך תרגישו? מרגישים שמחה, כיון שקימנו מצוה. קיום מצוה מחבר את היהודי לה' ומשפיע ברכה בגשמיות וברוחניות.

הידעתם שהמנעות ממחשבה על דברים אסורים גם היא מצוה? זוהי מצוה לא תעשה "ולא תתורו". בכל פעם שחושבים על משהו אחר כדי להמנע ממחשבות אסורות, מקימים מצוה! לכן בכל פעם שמחשבה אסורה מתחילה להכנס לראשנו, עלינו להתלהב, יש לנו הזדמנות נוספת לקיים מצוה. שוב יש לנו יכלת להתחבר לה' ולקבל שפע ברכה בגשמיות וברוחניות.

היום האדמו"ר הזקן מסביר נקודה נוספת בנוגע לכך: נזכיר לעצמנו מה שלמדנו ב15 הפרקים הראשונים של ספר התניא. לפני שלמדנו כיצד לעבד את ה' קודם למדנו מה ההבדל בין צדיק לבינוני ולאדם שמשתדל להיות בינוני יש יצר הרע. יתכן והאדם נעצב כאשר רצה דברים שאינם מצד הקדושה.

אולם רצונות כאלה הם נורמלים עבור אדם עם יצר הרע. אם נעצבים על כך, המשמעות היא שהאדם חושב שהוא באמת אמור להיות צדיק שאין לו יצר הרע ששותל במוחו רעיונות כאלה. זוהי גאוה! אדם צריך 'להפיר את מקומו' ולדעת מה ערכו האמתי. העבודה שלנו היא עבודת הבינוני, לבינוני יש יצר הרע, ויש צורך בעבודה קשה על מנת לנצח אותו. אם יודעים שזו העבודה, שלא לאפשר ליצר הרע לגרום לאדם לחשב מחשבות מעין אלו, אז לא מצטערים כאשר המחשבות האלה צצות בראש. יודעים שכך ממלאים את התפקיד שלנו בעולם.

מחר בעזרת ה' נלמד עוד על העבודה המיוחדת לנצח את היצר הרע (אתכפיא) ועל הנחת רוח המיוחדת שהדבר גורם לה'.

היום יום / ג' אדר א'

האדמו"ר הזקן אמר שמצות אהבת ישראל היא אפילו ליהודי שמעולם לא ראו אותו וכל שכן ובדאי לאדם המתגורר קרוב אליך.

ספר המצוות / מצוות עשה קמ"ב

למרות שזו מצוה לתת ליהודי מרוח זמן ממשך כדי לשלם את חובו, עלינו לודא שגוי, שלא מאמין בה' משלם את חובו תכף ומיד כשצריך (גוי ששומר שבע מצוות בני נח, דינו שונה) זו המצוה היומית בספר המצוות, **מצוות עשה קמ"ב**.

רמב"ם / הלכות מלוה ולוה פרקים ד', ה', ו'

ברמב"ם היומי לומדים על אסור לקיחת נשך - סוג של רבית.

מהי רבית? אם ראובן בקש משמעון להלוות לו 100 ₪ ושמעון אומר לראובן שעליו להחזיר לו 105 ₪. בכל פעם בה רוצים לשלם חזרה יותר ממה שלוו, מדבר ברבית וזה אסור.

בפרק ד' לומדים שאם אדם לקח רבית בטעות, עליו להחזירה. אסור להחליט שהכסף העודף הוא מתנה.

בפרק ה' - לומדים שיש לדרש רבית מהגוי, אבל זו מצוה עוד יותר גדולה להלוות ליהודי אחר בלי רבית.

הידעתם שאפלו מלים יכולות להיות רבית? אם אדם הלוה כסף לאדם אחר, אסור לומר תודה רבה רבה בגלל שמלים אלו יגרמו לו להרגיש טוב, וזה יהיה כמו לתת לו רבית. אסור לעשות לו גם טובות מעבר לרגיל בגלל ההלוואה שנתן.

פרק ו' - מלמדנו כיצד להזהר בעת הלוואת קרקע, בגלל שאם בעל הקרקע מקבל פרות שצומחים בה, הדבר עלול להחשב כרבית.

דרכי החסידות / אדר

אדר הוא חודש מיחד במינו. ישנן ברכות רבות שמקבלים בחדש זה. "משנכנס אדר מרבים בשמחה" ומוסיפים בשמחה במהלך כל החודש.

השנה שונה משנים אחרות. בדרך כלל יש לנו את החודש המיחד הזה במשך 29 יום, אולם השנה, כיון שזו שנה מעברת ישנם 59 ימים בחודש אדר (אדר א' - 30 יום ואדר ב' 29). המשמעות היא שישנה תוספת ימים לחודש המיחד הזה.

היות ואנו מקבלים את תוספת הברכות בימים אלו, עלינו להוסיף הרבה מאד שמחה במשך החודשים האלו.

איך? הנה כמה רעיונות...

ללמד תורה או להקפיד על קיום מצוה ישמח אותנו (כמו שלמדנו בתנאי של היום).

לחשב על כך שה' תמיד נמצא איתנו.

לקנות דברים גשמיים שיעזרו לרוחניים וישמחו אותנו ואת כל סביבתנו.

תפלה / תחנון

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

אחרי שמונה עשרה מדי יום אומרים תחנון. באשר אומרים תחנון מבקשים מה' שישלח על הדברים

בהם שגינו. אמנם מבקשים מה' סליחה באחת מברכות שמונה עשרה – סלח לנו, אולם שם זה בקצרה.

אחרי שמונה עשרה מבקשים סליחה לפרטי פרטים.

אם חשוב לבקש מה' שישלח לנו, איך יתכן ומדלגים על חלק מהימים? האם זה חשוב או לא?

הרבי מסביר שהימים בהם לא אומרים תחנון הם ימים מיחדים. הכח של ימים אלו מביא את סליחת ה' מעצמו. כמו שאומרים על יום כפור "עצומו של יום מכפר" – שעצם היום – יום כפור מביא למחילה וסליחה. בימים בהם לא אומרים תחנון, זה לא שתחנון לא חשוב, אלא שמה שקורה בדרך כלל בעקבות תחנון מתרחש מעצמו מקדשת היום. כדי להגן על הקדשה של ימים אלו לא אומרים תחנון ומאפשרים לכח המיוחד של היום להביא למחילה מה'.

(ראה לקוטי שיחות חלק י"ד עמודים 401-402)